No. 83.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 13 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

POLEN.

Als een voorbeeld van den spoed, waarmede de Russische autoriteiten te werk gaan, meldt men het volgende: Bij de onlangs te Warschau te regtgestelde rebellen was ook eenen, die den gereformeerden godsdienst beleed. Den nacht te voren werd een gereformeerden geestelijke uit een naburig plaatsje door de policie in zijn gerusten slaap gestoord, en zoodra hij zich gekleed had, weggevoerd. Hij wist de reden van zijne schijnbare aanhouding niet. Weldra komt men aan het kasteel, de geestelijke werd in de gevangenis gebragt, en hier eerst vernam hij, dat hij eenen der veroordeelden tot zijnen laatsten gang moest gereed maken.

ENGELAND.

LONDEN, den 7. Julij. Aan den spoorweg van Brighton heeft men eergisteren wederom een droevig voorbeeld gezien van het hoogst gevaarlijke, om het spoor nog dwars over te willen loopen, wanneer er treinen in aantogt kunnen zijn. De heer *Murphy* en zijne echtgenoot, een vrouwtje van 32 jaren, stonden aan het station van Balcombe, op het voorbijkomen van den trein van Brighton naar Londen te wachten, genoemd vrouwtje het aankomen hoorende van de locomotief en van de waggons, die uit den tunnel kwamen aanrijden, wilde nog snel de rails overloopen, daar zij niet gewaar werd dat een trein, van den anderen kant komende, reeds nader bij was; een der geëmploijeerden aan het station, de heer *Shaw*, een man van 62 jaren, het gevaar ziende, waarin zij zich begaf, liep om haar terug te trekken; maar werd mede het slagtoffer van deze zijne goedhartigheid. De trein ging over hen heen en vermorzelde ze beide. De jurij van lijkschouwing heeft erkend, dat er niet het minst verwijt aan de administratie te doen was, maar heeft, om aan het oud gebruik en de oude wetten te voldoen, aan dezen een *deodand* of bloedzoenboete van eene shelling en dus van eene halve shelling per lijk opgelegd.

— Bij gelegenheid van eenen hevigen storm, welke in de verloopene week in Engeland plaats had, is een zwerm kikvorschen uit een van de overladene wolken, die over den Humber hing, gevallen; verscheidene vielen op het dek van de schepen, die op de rivier voeren, en een gedeelte van de kust bij Killingholme Lights was eenigen tijd overdekt met duizenden van deze vreemde gasten.

FRANKRIJK.

— Op eene der stoombooten, die de dienst doen tusschen Parijs en Montereau en die vol passagiers was, zijn de stoomketels gesprongen. In minder dan eene seconde tijds was het gansche gedeelte der boot, waarin het werktuig zich bevindt, met kokende stoom vervuld. Een deel der passagiers sprong te water, om te trachten zich met zwemmen te redden; anderen, minder vast beraden; vlogen naar het dek. Allen zijn er evenwel nog beter afgekomen, dan men zou hebben durven denken; niet een heeft er het leven bij ingeschoten en slechts drie hebben eenige, maar niet zware brandwonden bekomen. De beide stokers en de machinist zijn de eenigen die er het leven bij verloren hebben.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 7. Julij. Eene edele daad, zoo als men die wel eens in *Charles Dickens* romans aantreft, heeft dezer dagen binnen onze residentie in wezenlijkheid plaats gehad, en eenen indruk te weeg gebragt, welke steeds eene aangename herinnering zal achter laten. Zekere schilder en glazenmaker uit Delft namelijk, was in het huis van arrest alhier, sedert eenige maanden reeds, wegens eene betrekkelijk niet aanzienlijke som gegijzeld. Vader van een huisgezin zijnde, dat hem en zijnen arbeid behoefde om staande te blijven, zag hij met verdriet den staat zijner familie steeds meer en meer achteruitgaan, en ook hoe langer hoe meer de hoop op zijne bevrijding verdwijnen, daar ook nu de som, welke hij aanvankelijk ter bevrediging aan zijnen schuldeischer aangeboden had, verteerd was. Deze laatste was intusschen wel is waar tot menschlievender gevoelens geraakt en had hem nu voorslagen gedaan, welke gemakkelijker aan te nemen waren, maar ook tot deze was nu de geheel uitgeputte, ongelukkige man buiten staat. Dit vernamen eenige *medegevangenen*, die echter allen bij den glazenmaker geheel *onbekend* waren; en bewogen met het lot van den overigens braven huisvader besloten zij *zyne bevryding* te bewerkstelligen. Al wat men slechts besparen kon werd nu weggelegd, en een korten tijd daarna hadden zij de som bijeengebragt, welke de schuldeischer als eersten termijn, en als de voorwaarde tot zijne bevrijding stelde. De concierge belast met het overhandigen van die som aan den gegijzelde, kweet zich van zijne aangename taak, en ontving de betuigingen van zijne levendigste dankbaarheid aan de onbekende redders van den gevangene. De vader keerde in de vorige week in de armen zijns verlaten huisgezins terug! Dat het vaderland trotsch zij op zulk eene daad!

— Men verzekert, dat Z. M. reeds tegen aanstaanden Zaturdag van H. D. reis naar Vriesland terug verwacht wordt, en eerst in de volgende week zijn reisplan ten uitvoer leggen zal, om de provincie Overijssel en bepaaldelijk Kampen te bezoeken, ten einde de tentoonstelling van kunstvoortbrengselen aldaar in oogenschouw te nemen. Van dien uitstap teruggekeerd, zal Z. M. zich, naar men verzekert, naar Limburg en Luxemburg begeven, en daarna eene reis naar Berlijn en naar Hoogstdezelfs goederen in Silezië ondernemen. De terugreis zou Z. M., naar men wil weten, nemen over Weimar, alwaar zich tegen dat tijdstip H. M. de Koningin zal bevinden. Na aldaar eenige dagen te hebben vertoefd, zou Z. M. met de Koningin naar de residentie terugkeeren.

— Eergisteren kwam zekere Franschman aan het hôtel van den engelschen minister, vragende naar den bij Zijne Exc. dienenden kok, met wien hij bekend scheen te zijn, ten einde dezen te verzoeken hem voor korte oogenblikken eenige kleederen te leenen, om ter audientie van Z. Exc. den minister van finantien te worden toegelaten. De kok voldeed aan zijn verlangen en kleedde hem geheel aan, ja voorzag hem van een gouden horlogie met eene zware halsketting en een fraaije rotting met zilveren vergulden knop. Nadat hij het hôtel had verlaten, keerde hij niet weder, men zag hem niet ter audientie en bij onderzoek bleek het, dat hij onder het aankleeden ook gestolen heeft eene zakportefeuille, waarin aan onderscheiden bankbiljetten eene som van *f* 285. De kok heeft dus alleen tot gedachtenis behouden de door dien bedrieger uitgetrokken oude kleedingstukken.

— Heden is, tot bevreemding van velen, de zaak betrekkelijk de weigering tot aanneming der zwaar gesnoeide muntspecien, welke bij het kantongeregt ter dezer stede aanhangig was, en waarin heden de uitspraak verwacht werd, op verzoek van partijen van de rol geroijeerd; zoodat de beslissing achterwege gebleven is.

Naar men verneemt moet de aanleidende oorzaak tot het vragen van dat roijement, zoo wel bij den eischer als bij zijn gemagtigde, gevonden worden daarin, dat al de dagbladen, die zich over dit vraagstuk hebben uitgelaten, van oordeel geweest zijn, dat de bewering der eischers niet was vol te houden, en dat in allen geval, indien de uitspraak ten hunnen voordeele ware geweest, hetwelk nogtans hoogst twijfelachtig was, daaruit groote onaangenaamheden, en stremming waren te verwachten.

DORDRECHT, den 8. Julij. Maandag is alhier in verzekerde bewaring genomen, de persoon van *C. K.*, huisvrouw van *S. v. R.*, kopergieter alhier, als beschuldigd van verregaande mishandeling jegens een van buiten de stad bij haar, sedert 6 weken, besteed meisje van 4 jaren, hetwelk overleden is. De justitie doet ijverig naar de zaak onderzoek.

VLISSINGEN, den 11. Julij. Door de Provinciale Staten van Zeeland is, in derzelver vergadering van eergisteren, als lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal herkozen, de heer Mr. *Jozias de Backer*.

— Wij vernemen dat de heer *C. P. Verplancke*, met het onder zijne directie staande tooneelgezelschap, deze kermis alhier werkzaam zal zijn. Een zeer goed repertoire, zamengesteld uit aangename en vrolijke zangstukken en ballet-pantomimes, door bekwame tooneelspelers uitgevoerd, beloven den bezoekers genoegelijke uren; wij kunnen dus den ijverigen directeur het publiek gunstig aanbevelen.

— Er bestaan tarieven voor advocaten, notarissen, procureus, griffiers, enz., enz.: is er niet evenzeer mogelijkheid, om tarieven of wettelijke bepalingen daar te stellen, ten einde de woekerwinsten te keer te gaan der remplaçants-leveranciers, ten nadeele dergenen, die zich aan hen verkoopen? Sommige dier zich *vetmestende* menschen ontzien zich niet, vijftig, zestig, ja tachtig percent in hun laadje te strijken. Zij bedingen met de nommer-verwisselaars of remplaçanten zoo weinig mogelijk, nemen den remplaçerende zooveel af als ze kunnen, en steken het overige in den zak, waarvoor zij cider en champagne drinken. Kan, moet en mag zoo iets voortdurend blijven bestaan?

— Engelands koningin verkeert volgens de engelsche bladen, schoon nog kort geleden bevallen, weder in *gezegenden* staat. Wij willen de mogelijkheid dier tijding daarlaten, maar komen alleen op het woord, dat wij hier bezigen, om den toestand van het verwacht moederschap aan te duiden, en dan moeten wij uitroepen: voortreffelijke nederduitsche taal! Noch Fransch, noch Duitsch, noch Engelsch kan zulk een gebruikt wordend woord aanduiden. Onze taal noemt de vrouw *gezegend*, 1) omdat zij echtgenoot is, 2) *gezegend*, omdat zij een onsterfelijk wezen onder het hart draagt, 3) *gezegend* omdat onze Nederlandsche moeders gewoon zijn, hare kinderen zelve te zogen, 4) eindelijk, omdat de Schepper van al het bestaande haar de eer van dien zegen waardig keurt. *(T. N.)*

INGEZONDEN STUKKEN.

Een Minister.

Wij geven het artikel den titel van *een Minister*, dewijl het slechts een' Excellentie, te weten een Minister van Justitie geldt.

De zaak is de navolgende

Zeker *iemand* trekt zich de zedelijke belangen aan van een kleintal ongelukkigen, die niet bij magte zijn zich zelven te helpen of regt te schaffen. Die zeker *iemand* houdt zich overtuigd, dat op hem alleen, en op niemand ter wereld dan op *hem*, de heilige pligt rust de zaak dezer ongelukkigen ter harte te nemen, en dat het eigenlijk zijne taak is, de verongelijking te weren aan welke zij blootgesteld zijn.

Die zeker *iemand* mag op regtschapenheid, notabiliteit

EEN WETSONTWERP.

—

(Vervolg van onze vorige.)

« Neen! maar een ontwerp, waarbij vastgesteld is, dat, ingeval iemand van hen in de uitoefening van zijn beroep gekwetst wordt, en niet binnen den tijd van twintig dagen ten gevolge zijner wonden sterft, hij, noch zijne betrekkingen, eenig pensioen zullen genieten, zelfs dan niet, wanneer hij daardoor ongeschikt wordt, zijne betrekking te hervatten.

« Fraai, fraai!" zeide Crampon, « dat zal eene overheerlijke uitwerking hebben."

« Het kan niets anders naar zich slepen," antwoordde Jan, « dan alle brave lieden af te schrikken van een dienst, welke zoo ellendig beloond wordt."

« Ten minste zal het die uitwerking hebben," zeide Crampon," dat wanneer men zich tegen over eenen sluikhandelaar bevindt, men hem oogenblikkelijk doode, uit vrees, dat hij u niet kwetse."

« Gij hebt gelijk," antwoordde Esperon bitter, « het is het eenige middel, om zich van de minnaars te ontdoen."

« Welke minnaars?" vraagde Crampon.

« Ik wil zeggen van de sluikhandelaars."

« Hoe kunt gij zóó denken," hernam de geestelijke.

« Op mijne eer! men verdedigt zich zoo lang men zulks vermag."

« Weet gij wel, dat uw beroep een strijd is op leven en dood?"

« Zooveel te beter," zeide Esperon, « wordt men gedood men laat ten minste zijne vrouw en kinderen eene jaarwedde achter."

De grijsaard ontstelde, en hernam:

« Zonder twijfel, maar altijd op voorwaarde, dat men binnen twintig dagen na zijne verwonding sterve!"

« Dat is waar," antwoordde de grenswachter, op eenen ernstigen toon: « welk een verschrikkelijk denkbeeld, vrouw en kinderen tot den bedelstaf te brengen, alleen omdat men niet spoedig genoeg dood is! Deze maatregel zal het bestuur ter wering van de smokkelarij spoedig ontvolken, en zoo ik dacht, dat...."

« O! riep Johanna uit," wanneer gij wildet.."

Esperon zag haar aan en hernam:

« Neen! ... neen! ... heden nog niet, wij zullen zien.."

Het ontbijt was gereed, en juist wilde men zich aan tafel zetten, toen er aan de deur geklopt werd, het was een brief, welke men Esperon bragt; hij droeg het zegel van het bestuur der grenswachters; Jan las denzelven, het bloed steeg hem naar het aangezigt.

« Mijn God!" riep hij uit, « is dat de dank, welke men van zijne meerderen ontvangt? Men laat zich in hunne dienst doodslaan, en ziedaar de pligtplegingen, welke zij u zenden."

« Wat is het?" vraagde de geestelijke.

« De meerdere is op zijne minderen altoos wangunstig," hernam Crampon. « Ik had een sergeant, tijdens ik in dienst was, juist het evenbeeld van hem, wiens brief gij daar ontvangt. Maar toen ik de dienst verliet, hebben wij hierover nog een woordje gewisseld, en wel met de punt van den degen, onder de korte ribben."

« Waarachtig!" zeide Esperon, « men wordt als grenswachter niets beter behandeld. Men beklaagt zich, dat den voorgaanden nacht drie, met tabak beladene muilezels, de grenzen zijn overgetrokken, en geeft onze achteloosheid hiervan de schuld. Verder berigt men ons, dat er zich een konvooi bij het dorp C... in Spanje gereed houdt, om hoe eerder hoe beter te vertrekken."

« Wie zal hetzelve begeleiden?" vraagde Crampon.

« Hoogstwaarschijnlijk de kuiper."

« Best, opperbest, pastoor! denk om een de profundus," voegde hij er bij, een glas wijn ledigende. « Zou Kasper er ook bij zijn?"

« Ik weet het niet," hernam Esperon, de oogen nederslaande, « maar wij moeten ons haasten, daar er nog eenige maatregelen te nemen zijn. Kom, ik zal u een eind weegs vergezellen."

Het ontbijt werd voor het overige niet gestoord: zoodra hetzelve afgeloopen was, namen de beide mannen hunne wapenen en vertrokken.

Johanna met den geestelijke alleen gelaten, verhaalde hem, wat er dien morgen tusschen Kasper en haar voorgevallen was, en zoo sterk blonk nog de achting der vrouw, voor den ongelukkigen banneling bij dit treurig verhaal door, dat de grijsaard onophoudelijk zijne oogen ten hemel sloeg, als zocht hij daar vergiffenis voor zijne onberadene handelwijze.

Gedurende dezen tijd, had het volgende gesprek tusschen de beide grenswachters plaats.

« Gij wilt den kuiper dooden, niet waar?"

« Ja."

« Welnu! ik neem Kasper voor mijne rekening."

« Dat is afgesproken."

« Maar het is ons verboden, buiten noodzakelijkheid te schieten, en het zou gevaarlijk kunnen worden, het bevel te overtreden.

« Duivelsch! ja."

« Wacht! daar valt mij iets in. Wij zullen ons beiden verschuilen; als gij den kuiper ontdekt, brand los, dood hem als een hond, en ik zal zweren, dat hij u heeft aangetast."

« Goed, zeer goed! en zoo gij Kasper ontwaart, schiet hem neêr als eene musch, en ik zal voor het geregt des noods eenen eed afleggen, dat hij u aangevallen heeft."

« Dus het blijft afgesproken?"

« Zonder twijfel. Ga nu naar het tolkantoor; zeg, dat wij vijftien mannen voor dezen togt noodig hebben; ondertusschen zal ik hun spoor zien te ontdekken.

« Maar hoe zult gij het vinden?"

« Bekommer u daarover niet. Gij herinnert u toch wel, dat ik vroeger een der hunnen was? Kasper houdt zich niet zonder reden, in dezen omtrek op. Welligt heeft hij eenen doortogt ontdekt, welken ik reeds langer weet, en zoo dit zich bevestigt, dan kunnen wij beiden als in onze magt beschouwen."

« Ik hoop dat uwe voorspelling bewaarheid moge worden," zeide Crampon, hem de hand schuddende.

Zij scheidden; Crampon begaf zich naar het dorp, en Esperon sloeg den weg naar het gebergte in.

IV.

Dien zelfden dag des avonds, bekloom een troep grenswachters

en eerwaardigheid bogen, hoedanigheden, die gevoegd bij den stand tot welken hij in de zamenleving is beroepen, ten minste geene aanleiding kunnen geven, om zijn bescheiden en eerbiedig betoog het onthaal te weigeren, waarop in een beschaafd en verlicht land, en te midden van een loyaal en regtslievend volk, ieder ingezeten aanspraak heeft.

Die zeker *iemand* treedt tegen eene corporatie op, welke, onder het onmiddelijke toezigt der landsregering, eene instelling van een allergewigtig belang van maatschappelijken aard beheert. Deze corporatie, men is verpligt der waarheid hulde te doen, is uit regtschapene, hoogstverdienstelijke en eerbiedwaardige mannen zamengesteld.

Veelligt door geene juiste beschouwing geleid, vermeent zij, lijnregt tegen hare, door het gouvernement goedgekeurde statuten, het doel harer instelling niet op het onderwerpelijke *kleintal* te moeten toepasselijk maken, en *lynregt* tegen het *algemeene nut*, waarvoor jaarlijksche, individuele bijdragen in hare kas vloeijen, gelooft zij zich alleen en bij uitsluiting tot zekere *meerderheid* te moeten bepalen en iedere tegen deze meerderheid overstaande *minderheid* te kunnen uitsluiten.

Onze zekere *iemand* bezit den moed, nadat hij zonder vrucht had getracht der corporatie tot andere inzigten over te halen, bescheiden en eerbiedig zijne grieven voor zijne Excellentie een Minister van Justitie te brengen.

Wat behaagt het Zijne Excellentie den Heere Minister van Justitie uit te rigten?

Z. E. verzendt het stuk aan den gouverneur der provincie, en van den gouverneur geraakt het, naar den gewonen loop der dingen, ten fine van consideratien en advies, in handen der betrokkene of *aangeklaagde* corporatie.

De laatstgemelde corporatie houdt geene ruggespraak met den klager en laat den heer gouverneur hare consideratien geworden.

Nu zijn we het begin van het einde der zaak genaderd. Heeft Z. E. de Heer Minister van Justitie, zich ou verwaardigd den klager te antwoorden? gaf hij hem eenig bescheid al ware het zoo kort, zoo ineengedrongen en dubbelzinnig als een *orakel* het bij mogelijkheid geven kon?

Neen, het behaagde Z. E. *niet* te antwoorden. Z. E. heeft nooit geantwoord.

Wat is er dan gebeurd?

Z. E. de gouverneur heeft geantwoord — aan den klager? o, neen; aan wien dan? Z. E. de gouverneur heeft niet aan den *klager*, maar, let wel, aan de *beklaagde commissie* geantwoord.

En wat heeft de gouverneur geschreven?

De gouverneur gaf der *beklaagde* corporatie te kennen, dat Z. E. de Heer Minister van Justitie aan hem, Z. E. den gouverneur, had medegedeeld, zich bij uitstek wel te kunnen vereenigen met de beschouwingen door de *beklaagde* partij ontwikkeld; dat Z. E. de gouverneur den heere Minister had indachtig gemaakt, om zeker geldelijk bezwaar voor den lande te vermijden; na alle welke dingen de *beklaagde* partij door den gouverneur wordt *gemagtigd* in den geest van hetgeen *zy* beklaagde partij had *voorgedragen*, te handelen en om wijders den adressant met 's Ministers beschikking bekend te maken.

En welke zijn nu de *beschouwingen* die in deze *ontwikkeld* zijn? vraagt de lezer veelligt.

Zijne Exc. de gouverneur spreekt wel van *ontwikkelde beschouwingen*, maar van welken aard zij zijn, zegt Z. E. niet.

En wat is er van het geldelijk bezwaar voor den staat?

Dat punt is eigenlijk eene episode tot de geschiedenis, eene *duit* die Z. E. den gouverneur in het zakje wierp; de klager heeft van dat bezwaar gerept of geroerd; de *verpligte* bestrijder der uitgaven was, naar het inzien des klagers, het *bestuur* en niet het *land*; hij *vroeg* geen *lands* geld, die *vraag* is nimmer bij hem *opgekomen*.

De uitslag van den maatregel is dus resumé: De gouverneur zegt niet aan den bescheiden klager maar wel aan de *aangeklaagde* partij, dat de Minister *hem* heeft gezegd, dat zij gelijk heeft; dat hij gouverneur aan den minister heeft gezegd, dat het land geen geld behoort te geven, ofschoon er van geen geld gesproken is; dat de gouverneur de *aangeklaagden magtigt*, om te handelen naar hetgeen *zy* zelven hebben voorgedragen en ontwikkeld, zonder eenig licht over de voordragten en ontwikkelde beschouwingen te verspreiden, en eindelijk dat zij den adressant van 's Ministers beschikking zullen kennis geven. (1)

De adressant bekwam slechts afschrift van de missive des gouverneurs aan de beklaagde commissie; de commissie zeide den klager, dat de gouverneur *haar* gezegd had, dat de Minister van Justitie *hem* gezegd had, dat *zy gelyk* heeft; iets anders bekwam hij nimmer, en daarmede was de zaak afgedaan!

Zietdaar dan administrative geregligheid in nederlandschen........ neen, in asmodéschen zin!

Q. Q.

(1) Dat vreemdsoortige stuk luidt als volgt:

« Ik heb de eer u bij dezen te informeren, dat de Minister van Justitie mij heeft te kennen gegeven zich zeer wel te kunnen vereenigen met de beschouwingen ontwikkeld bij uwe missive etc., betreffende etc.; bij de mededeeling van welke missive ik mij genoopt heb gevoeld, den Minister nog te doen opmerken dat op grond etc. in geen geval eenige gelden uit 's lands kas zullen worden toegestaan etc."

« Ik magtig u dienvolgens om in den geest van het voorgedragene te handelen en om den adressant met de ten deze door den Minister genomene beschikking bekend te maken."

MENGELINGEN.

Uit eene statistieke opgaaf van de ongelukken, die in de laatste vijf jaren op de spoorwegen in Frankrijk, Engeland, Duitschland en Belgie zijn voorgevallen, blijkt dat aan het reizen op de spoorwegen veel minder gevaar verbonden is, dan aan iedere andere wijze van vervoer. Te Berlijn b. v., komen jaarlijks 40 à 50 menschen door het water om het leven; het geheele getal dergenen, die in Duitschland op de spoorwegen zijn omgekomen is 4. Te Londen verliezen jaarlijks 200 à 300 menschen het leven met rijden terwijl op de gezamentlijke spoorwegen van geheel Europa zooveel niet zijn omgekomen. De ongunstigste verhouding van de ongelukken op al de spoorwegen in de vier genoemde rijken, is van 1 gewonde of omgekomene op de 494,000 passagiers, en de gunstige van 1 op 8,889,000 passagiers. En toch zijn er nog lieden, die er niet toe durven besluiten, om zich met den spoorwagen te doen vervoeren!

—

« Eenige landlieden van Paterswolde zijn heden morgen door den kantonregter alhier, als hebbende op een stuk land, gelegen aan den publieken weg in 't dorp Paterswolde en dus in 't openbaar, veldarbeid verrigt op Hemelvaartsdag, veroordeeld tot de daartegen bij de wet van 1. maart 1815 bedreigde straffen."

Zoo leest men droogjes weg in de *Drent. Cour.* van ll. vrijdag. Onze eerste gedachte was: ziedaar nu weer 't gevolg van eene dier fatale exceptionnele wetten waaronder Nederlands vrije burgers gebukt gaan. Onder den schijn van godsdienst worden hier ijverige huisvaders, zwoegende voor hun brood, te eergierig om land of gemeente lastig te vallen, als overtreders teregt gesteld, tot boete en kosten verwezen, omdat zij veldarbeid hebben verrigt op Hemelvaartsdag! Waar toont men eenig goddelijk verbod, om op den gedenkdag van 's Heeren hemelvaart, akkerwerk, de bron van aller menschen bestaan op aarde, te verrigten? Is dan zulk eene lange dag nog niet lang genoeg om des Heeren heengang ten hemel te gedenken en tevens de dure pligten te vervullen jegens zijne dierbaarste betrekkingen? Moet dan volstrekt de eerlijke arbeider, brandende van ijver om in 't zweet zijns aanschijns brood te verdienen, zijn kostelijken tijd, bij 't gunstigst weder, werkeloos te huis, of liederlijk in den kroeg slijten, nadat hij eenige uren heeft gewijd aan godsdienstige oefening? Volgens de wet van 1815, helaas! JA. ô Arm vaderland, met uwe exceptionnele wetten! ô vertegenwoordigers, wij bidden u, weert zulk een verderf verre, verre van den Nederlandschen bodem! (1)

(1) Wat de wet van 11. Maart nog onredelijker maakt, is, dat men op Sabathdag straffeloos zooveel gedruisch om en bij eene synagoge mag maken als op elken anderen dag. En men spreekt nog van gelijke bescherming aller godsdienstige gezindheden!

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Julij. Sedert den 9. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Svanen, C. Theusen, Karebenminde, Arquitina, G. A. Roche, Cork, beide graan, Olof Kleyz, G. W. Imgrahot, Falmouth, suiker; Catharina, G. B. G. Crusyberg, Genua, graan; Poseidon, J. Bauman, Kiel, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

John en Mary, J. Tomas, ballast, Seaham.

BATH, den 4. junij. Gedurende de maand Junij 1846, zijn aan het Kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen;

Ingeklaard: 1 met brusselsche-aarde, 1 met Porselein-aarde, 4 met pot-aarde, 7 met boekweit, 3 met boonen, 10 met hout en houtwerk, 3 met houtskolen, 1 met ongesponnen katoen, 3 met kalk, 6 met mandewerk, 6 met meubelen, 2 met rogge, 6 met steenkolen, 129 met hard-, puin-, straat en zinksteen, 26 met stukgoederen, 1 met tarwe, 75 ledige schepen; te zamen 285, waarvan 230 onder Nederlandsche en 55 onder Begische vlag, alsmede 162 ledige visch en mosselschuiten en 34 stoombooten, waaronder een met Pruisische vlag.

Uitgeklaard: 1 met aardewerk, 26 met haard- en boonstroo asch, 1 met biezen, 1 met gerst, 3 met hout en houtwerk, 4 met hoepels, 12 met hooi, 1 met huiden, 2 met jenever, 6 met kaas, 4 met meekrap, 4 met rogge, secreetmest 5 met stroo, 21 met stukgoederen, 1 met gebakken steen, 3 met vaatwerk, 1 met varkens, 1 met vlas, 10 met drooge visch, 1 met versche groentens, 2 met wol, 1 met zaad, 122 ledige schepen; te zamen 252, waarvan 195 onder Belgische vlag, alsmede 197 geladene visch- en mosselschuiten en 34 stoombooten.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds « 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure van de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

den berg, welke regt tegenover de woning van Esperon gelegen was. Toen zij nagenoeg twee derden van deszelfs hoogte bereikt hadden, stelde Jan zijne manschappen zóódanig, dat zij alle voetpaden, welke uit Spanje in Frankrijk liepen, bezet hielden, en beval elk in het bijzonder, zijnen post onder geen voorwendsel, hoegenaamd te verlaten, zelfs dan niet, wanneer zij het gerucht van een gevecht hoorden; hij wendde voor, dat de sluikhandelaars dikwerf een of twee muilezels, met smokkelgoederen van weinig waarde, naar zekere plaats voerden, ten einde daar door de aandacht hunner vijanden af te leiden, en dat zij dien maatregel bezigen, ten einde alle manschappen naar dat punt te lokken, om alzoo gemakkelijk het wezenlijke konvooi over de onbewaakte grenzen te kunnen brengen.

Nadat Esperon deze schikkingen gemaakt had, klom hij met Crampon hooger op, en toen zij de kruin van den berg bereikt hadden, wierp hij zich plotselings tusschen de heesters, liet zich vervolgens half in eene holte zakken, en was alzoo geheel onzigtbaar. Langs den voet van deze uitholling liep een snelvlietende, ofschoon zeer ondiepe stroom, en de ongelijke rotsgrond, welke tot bedding aan dezen vloed verstrekte, maakte het ten uiterste moeijelijk, langs dezen weg te komen, en de helling van den berg was zoo steil, dat Crampon zich ter naauwernood kon staande houden, en meer achteruit gleed dan vooruit kwam.

De maan was opgekomen, en verlichtte het landschap met haren glans. Dichters bezingen haar schijnsel als zacht en teeder, maar ten onregte, want haar licht is regtstandig en sterk; zij teekent de omtrekken met eene vaste en scherpe lijn; zij verspreidt niet gelijk de zon, een licht, hetwelk alles beschijnt, zich verspreidt, en zelfs de schaduw verheldert, maar een schijnsel, hetwelk nederschiet, en op de plaats blijft, waar hetzelve nedervalt.

Toen Esperon en Crampon ter bestemder plaatse kwam, was de maan nog niet ten hoogste geklommen, en alzoo bevond zich de holte nog in de schaduw. De plaats, welke de twee grenswachters innamen, was eene spelonk, die zich op de zijde van den berg bevond; een soort van plat, van eenige voeten omtrek, hetwelk voor hun was, kon tot rustplaats dienen. De nog ongeoefende oogen van Crampon ontdekten slechts ter linker- en regter zijde eenen weg, naauwelijks een voet breed en met mos begroeid, en het was hem onverklaarbaar, hoe men op eene andere wijze deze plaats kon naderen.

Naauwelijks waren zij op dit plat, of Esperon begaf zich onmiddelijk in de spelonk, en gaf aan Crampon een teeken, hem te volgen, maar deze, ongewoon aan het verhevene schouwspel, hetwelk hij voor zich had, bleef een oogenblik op het plat staan, vanwaar men de vallei in hare geheele uitgestrektheid overzag, en slechts op herhaald en dringend bevel van Esperon, verborg hij zich insgelijks.

« Uwe onbehendigheid," zeide de wachtmeester, « zal mogelijk onzen aanslag doen mislukken. De sluikhandelaars zullen ongetwijfeld terugkeeren, of eenen anderen weg nemen, in geval zij slechts de weerschijn van uw geweer of de beweging eener schaduw gezien hebben. Op dezen tijd kan geene de minste beweging in het gebergte veroorzaakt worden, dan slechts door menschen, en deze menschen moeten of sluikhandelaars of grenswachters zijn."

« Dit is ontegensprekelijk," hernam Crampon; « maar dewijl ik niet het minste kan zien, hetwelk naar een mensch gelijkt, kan ik niet begrijpen, wie mij hier zou ontdekt hebben."

« Bespeurt gij dan niet, dat wij hier door de maan beschenen worden, en de andere zijde van den berg nog in de schaduw ligt? Ik zeg u, zij moeten reeds in aantogt zijn; doe als ik, en ik verzeker u, dat gij spoedig de hoeven der muilezels op de keijen zult hooren."

Beiden legden zich met het oor op den grond, maar geen het minste gerucht drong tot hen door, en Esperon vervolgde, terwijl hij opstond:

« Zij zijn digterbij, dan wij denken, zij hebben den heuvel, welke voor ons ligt, reeds achter zich, zijn den vloed al overgestoken, en waarschijnlijk trekt het konvooi nu langs een zandig voetpad, hetwelk hare bedding bezoomt. Zeer gelukkig voor ons dat wij niet ontdekt zijn. Voor het overige zullen zij nog een goed half uur noodig hebben, eer zij de helling bereiken, welke herwaarts leidt, en een uur alvorens hier te zijn; wikkel alzoo iets om de pan van uw geweer, ten einde de dauw het kruid niet vochtig make; trek uwe sabel, want zoo uw schot niet juist is, en gij dezelve niet oogenblikkelijk grijpt, hebt gij reeds eenen stokslag op het hoofd ontvangen, en gij weet het, zij wegen zwaar."

« Meer dan mij aangenaam is," antwoordde Crampon; hij gedroeg zich overigens naar de voorzorgen, welke Esperon genomen had, en zette zich naast hem neder.

« Maar," hernam hij, zeg mij eens hoe gij zoo verzekerd zijt, dat zij hier heen komen."

« Dewijl ik hunne onderlinge seinen herkend heb; bijvoorbeeld, een stok aan de eene zijde doorgebroken, twee kleine boompjes kruiselings over elkander gelegd, een steen uit den met mos begroeiden grond getrokken, alleen bewijzen, dat eene menschelijke hand hier werkzaam geweest is, en duizend andere teekens, welke gij honderd malen zult voorbijloopen, zonder dezelve te ontdekken, hebben mij stap voor stap den weg aangewezen, welke zij zullen volgen, zonder er zich een oogenblik van te verwijderen."

« Maar," zeide Crampon, « ongetwijfeld moet hij die dezen weg ontdekt heeft, het konvooi ten gids verstrekken, en hetzelve in persoon begeleiden."

« Meestal, maar een sluikhandelaar kan ieder oogenblik bij de monstering ontbreken; en zoo hij afwezig is, mag de sluikhandel daardoor niet lijden; zijne plaats wordt door een' ander ingenomen, en deze volgt den aangewezenen weg, als had hij zelve dien ontdekt, zóó zijn zij aan hunne onderlinge herkenningsteekenen gewoon."

« Terwijl zij aldus spraken, liet Esperon zich eensklaps op den grond vallen, en gebood Crampon, hetzelfde te doen."

« Daar zijn de bergratten; nog tien minuten, en zij zijn verloren?"

« Zeidet gij mij niet, dat er nog een uur moest verloopen, vóór zij hier waren?"

« Ongetwijfeld; maar, wanneer zij slechts eenmaal het voetpad betreden hebben, hetwelk langs den heuvel loopt, moeten zij, of hier langs, of hunne lastdieren in den vloed werpen, want het is onmogelijk een muilezel op dit pad te doen omkeeren. Wanneer de duivel hem niet in zijne klaauwen neemt, en hoog genoeg van den grond ligt, ten einde den kop daar te plaatsen, waar een oogenblik vroeger de staart was, moeten zij langs ons heen trekken, of blijven staan. Daarom heb ik mij van deze plaats, de eenige, welke voor hunne onderneming geschikt is, meester gemaakt.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.